

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL BLOC OBRER I CAMPEROL DE LES COMARQUES GIRONINES

Any I. - Núm. 15

Girona, 1.er de Desembre de 1932

Preu: 15 cèntims

1931: 1.496 vots

1932: 7.700 vots

El "Bloc Obrer i Camperol" obté, a la "província" prop de 8.000 vots

El B.O.C. ocupa el tercer lloc de la classificació general dels partits. — La victòria del B.O.C. provoca la dimissió dels Alcaldes de Les Planes i d'Anglès. — La classe obrera va desprendre-se dels partits burgesos i s'incorpora al moviment del B.O.C.

L'any passat, després de les eleccions del mes de juny, dèiem que la petita votació que obtenia el nostre partit —partit de la classe obrera i de la pagesia pobra—, significava la primera pedra d'un edifici que a no tardar seria imponent.

Pas a pas, maldant contra les mils vicissituds que pesen damunt de les organitzacions dels treballadors; tenint contra nostra l'aparell governamental, que en mans del governador Amatlla fetejà constantment l'esquena dels nostres camarades, i havent de lluitar, sobretot, contra la penúria econòmica, patrimoni dels explotats, anàvem sembrant d'ací i allà la ideologia comunista del Bloc Obrer i Camperol.

Els treballadors de la terra i els obrers de la ciutat, veien com el nostre partit interpretava exactament llurs reivindicacions. El crit d'emancipació retrunyia en tots els pits dels galeots del segle XX, els quals, amb el cor obert a l'avenir esplendorós del triomf de la revolució proletària, s'anaven incorporant als rengles comunistes del B.O.C.

La ràpida creixença del partit de la classe obrera alarmà la burgesia. Començà la persecució. El mes de juliol la guàrdia civil, complint ordres del governador Amatlla, sospenia un míting nostre a Viloví i un altre a Bonmatí, els quals prèviament havien estat autoritzats. Durant el mes d'agost solament, foren més de quinze les conferències i mítings que se'ns sospengué.

Arribàrem al període electoral, però, amb més braó que mai. I mentre la democràcia republicana feia possible que Macià i els seus amics anessin a fer la propaganda utilitzant els automòbils oficials, nosaltres, venent les enormes dificultats de locomoció, anàvem a posar-nos de nou en contacte amb els obrers i camperols.

Però malgrat l'esforç fet, no fou possible celebrar més d'una cinquantena de mítings i conferències.

Macià, Casanoves, Irla, Xirau, Santaló, sense deixar ni un moment de cobrar els llarguíssims sous pels càrrecs i enxufes que tenen, abandonaren tota la feina per a dedicar-se de ple a la campanya electoral.

En canvi nosaltres, abans d'anar a celebrar cap acte de propaganda, ens calia anar a defensar un misèrrim salari per tal que les nostres famílies no passessin gana. Excel·lències de la democràcia burgesa!

Per això foren en gran nombre els pobles on la paraula rebel del nostres camarades no es pogué fer sentir.

Si, igual que la Lliga i que l'Esquerra, haguéssim disposat de diners en abundància, els nostres candidats haurien triomfat per majoria.

La campanya, però, fou un rosari de sacrificis pecuniaris. Ca-

da cartell, cadà manifest i cada «affiche» era pagat, a tant la peça, pels afiliats i simpatitzants. De ral en ral s'anaven omplint els fulls de subscripció per a cobrir les despeses electorals. Una veritable epepeia.

I és en aquestes condicions que el B. O. C. ha passat de 1496 vots a 7.700, en menys d'un any i mig.

La quasi totalitat d'aquesta votació fou obtinguda als pobles on hi foren celebrats actes i localitats de llurs encontorns.

Heus ací unes dades ben eloqüents:

	1931	1932				
Albons	4	71	vots	P Sabardera	2	30
Amer	2	168	»	Pau	64	65
Anglès	27	339	»	Pals	1	119
Armentera	15	51	»	Perelada	5	78
Banyoles	1	161	»	Les Planes	5	153
La Bisbal	67	208	»	Port-Bou	4	85
Bescanó	16	57	»	Ripoll	4	106
Bordils	2	107	»	Roses	163	174
Calonge	1	52	»	Salt	6	91
Cassà la Selva	1	192	»	Campdevàdol	2	49
Celrà	4	164	»	S F. Guixols	24	182
Castell d'Aro	4	28	»	S. J. Abadeses	19	129
Cervià de Ter	4	31	»	Sant Hilari S.	19	16
L'Escala	20	74	»	Sant Jordi D.	19	15
Figueres	48	225	»	Osor	1	49
Girona	133	632	»	Sta. Coloma F.	2	177
Llagostera	1	79	»	La Sella	3	73
Llansà	6	142	»	La Tallada	7	28
Lloret de Mar	4	64	»	Torroella de M.	3	76
Olot	53	300	»	Tortellà	3	136
Palafrugell	108	461	»	Vidreres	3	168
Palamós	3	265	»	Vilallonga de T.	3	88
§. Joan Palamós	3	90	»	Viloví d'Onyar	3	29
				Vilanova Muga	3	32

Mentre, en relació a les eleccions de juny de 1931, l'Esquerra ha perdut 19.000 vots, el B. O. C. n'ha guanyat 6.200.

Vencerem tots els obstacles i en poc temps haurem triplicat els nostres efectius.

La burgesia de dreta, a la Lliga.

La d'esquerra, a l'Esquerra.

Els obrers i la pagesia pobra, al Bloc Obrer i Camperol.

Amunt pel triomf de la classe treballadora!

El B. O. C., ha obtingut a tot Catalunya prop de 25.000 vots.

I ara, què?

Les eleccions del 20 del mes passat han donat un resultat totalment favorable a les forces burgeses. La majoria a l'esquerra i la minoria a la dreta. La victòria, doncs, ha estat completa. La silueta del monstre burgès, per a restar ben arrodonida, necessitava pota dreta i pota esquerra.

¿Com ha estat possible que el proletariat de Catalunya, que té a favor seu el prestigi d'una brillant executòria revolucionària, hagi deixat de designar la seva genuïna, la seva autèntica representació al primer Parlament català?

La causa principal la trobem en la furiosa campanya abstencionista portada a terme per la F. A. I. amb una intensitat ja mai igualada. A totes les viles i ciutats on hi havia un anarquista, un només, els pasquins contra el vot proletari us entrebancaven. «Soli» ha dit totes les grolleries i ha llençat tots els insults a tots els partits polítics. Les allaus faistes han anat a promoure formidables escàndols a determinats mitings electorals i fins arribaren, com uns vulgars pistolers, a «disoldre'n» un del B. O. C. Mentrestant, la Lliga podia fer la propaganda en mig de l'entusiasme de tota la reacció catalana i amb l'astorament dels babaus. El senyor Vidal i Guardiola (de la Lliga) i el senyor Artur Parera (de la F. A. I.) celebraven una entranyable controvèrsia pública davant de nombrosa concurrència; sense incidents; públic correctíssim. «La Veu» i «Solidaridad Obrera» varen donar-ne extensos extractes. Fou un acte cordialíssim. Parera sostingué que els obrers no havien de votar. Vidal i Guardiola afirmà que, per contra, els burgesos havien de votar la Lliga... El senyor Artur Guardiola i el senyor Vidal i Parera van estar d'acord en què és necessari combatre els comunistes i que Rússia és la vall dels llebrosos, etc. etc.

Tota aquesta sèrie d'enormitats, pròpies, més que d'uns re-

volucionaris, d'uns vils agents de la burgesia, rarificaren de tal manera l'atmosfera densa d'aquella hora febrósament política, que per uns moments semblà que tanmateix hom corria el risc del triomf de la Lliga. I el poble explotat, al qual hom no pot pas exigir-li la subtilitat d'un tacte polític que fins avui no podia pas tenir, per la carència del seu partit de classe, s'aprestà a derrotar la burgesia de dreta fent triomfar la d'esquerra, concretada en el partit governamental i, per tant, el que oferia més possibilitats de victòria.

Altra vegada l'anarquisme complia el seu paper històric. Novament contribuïa eficaçment a afermar el poder de la burgesia.

Hem dit en un altre lloc, que pot haver-hi moments en què la consigna de *boicot electoral* respongui a un imperatiu revolucionari. En posar en pràctica aquesta consigna, però, caldrà que, com a repercussió fulminant, comenci l'atac violent que enderroqui el sistema polític-econòmic representat per aquella institució boicotejada o que —si encara les forces no són prou potents— el debiliti de tal manera que arribi a impedir que aquella institució neixi.

I bé. La campanya de boicot electoral dels anarquistes, ha enderrocat el sistema capitalista? Veritat que no, senyors Artur Parera i Vidal i Guardiola? Aquest boicot, impedirà l'eclosió del Parlament català? El dia 6 de desembre restarà constituït el primer Parlament de Catalunya, i per tal que això sigui possible, uns obrers treballen febrósament i amb entusiasme al Museu del Parc de la Ciutadella on s'hi instal·larà aqueixa institució parlamentària catalana. I, finalment, ha respost d'una manera activa el proletariat a la crida de boicot electoral? L'abstencionisme del 20 de novembre ha estat molt més inferior que el del 12 d'abril de l'any passat i, per comble, lluny d'actuar la classe obrera independentment, alliberada de la

influència de la demagògia petit-burguesa, la gran majoria, per reflexe del faisme desorbitat i incongruent, ha elegit de nou «a sus propios verdugos».

I ara què? Farem la revolució senyors Artur Guardiola i Vidal i Parera?

«Ha empezada la revolución» deia l'editorialista de *Solidariaad*

Obrera, entusiasmat amb la vaga dels contramestres del «Radium» mentre Garcia Oliver feia aprovar pel Sindicat tèxtil una proposició qualificant-los de gent aburgesada.

Ben pensat, potser valdrà més que ens ho deixem córrer, oi?

INDIGETA

L'aplicació de l'Estatut

EL BLOC OBRER I CAMPEROL, guia de la classe treballadora i capdavanter en la lluita per les reivindicacions de Catalunya, vol fer sentir la seva veu davant del decret de constitució de la Comissió Mixta que ha de cuidar de fer l'inventari dels béns que l'Estat espanyol diu que té a Catalunya i que d'acord amb els delegats de la Generalitat farà l'adaptació dels serveis que se li traspassen o confien.

Aquest decret, com l'Estatut atorgat, prescindeix de la voluntat de Catalunya. Estableix les normes d'actuació a les quals hauran de sotmetre's els representants de la Generalitat i afegeix certs aclariments, respecte de la interpretació de l'Estatut, que signifiquen una nova retallada a les atribucions que semblava que s'havien atorgat a Catalunya. I contra aquest decret no hi poden fer res els representants que delegui la Generalitat.

L'Estatut deixa per un Tribunal format exclusivament per representants de l'Estat espanyol, el fallar qualsevol desavinença que hi hagi, el dia de demà, respecte la interpretació de l'Estatut. Aquesta és una condició que, per si sola, hauria d'haver merescut el refús global d'això que en diuen l'Estatut de Catalunya. Però el decret del dia 21 de novembre imposa una cosa pitjor: diu, en els articles 6 i 8, que qualsevol desavinença entre els membres d'aquesta Comissió Mixta serà sotmesa al fall personal del president de les Corts espanyoles.

El Pressupost de l'Estat espanyol és fet comptant amb la contribució de Catalunya. Però les despeses dels representants de la «regió autònoma», en la Comissió Mixta, aniran tots a càrrec de la Generalitat, mentre que les despeses dels representants del Govern de Madrid seran pagades amb diners del

pressupost espanyol. Per tant Catalunya haurà de pagar les despeses dels propis representants i contribuir, amb l'enorme proporció que tothom sap, a pagar les despeses dels representants del Govern de Madrid.

Per aplicar totalment l'Estatut atorgat, es necessiten dos anys com a mínim. Però per si hi havia algun dubte, el decret precisa ben bé que mentre l'adaptació d'un servei no s'hagi fet d'una manera total, el servei en qüestió seguirà en mans del Governador civil, del Cap de Policia o dels altres funcionaris a qui correspongui i que el Govern de Madrid té a Catalunya, sense que la Generalitat pugui intervenir-hi per res. Es a dir, durant molt de temps, la Generalitat, amb tot i el seu Parlament, no podrà intervenir en cap dels conflictes i problemes que els treballadors de Catalunya tenen plantejats.

I com que l'Estatut no aclaria gens la situació de la Policia, de la Guàrdia Civil, de la Guàrdia d'assalt i de la de Seguretat que hi ha a Catalunya, aquest decret afegeix, amb el seu article 24, un nou article a l'Estatut, sense necessitat de posar-lo a discussió al Parlament de Madrid. Diu que la Generalitat ve obligada a conservar i reconèixer-los els mateixos drets, àdhuc els passius, que són atribuïts a tota aquesta gent per la legislació espanyola vigent i que si es volen quedar al servei de la Generalitat aquesta els haurà de respectar les categories dels escalafons de procedència i la facultat d'anar-se'n.

Aquest és el primer pas que es dona per a l'aplicació de l'anomenat Estatut de Catalunya. Mentrestant Macià i els Diputats catalans segueixen vinculats d'esquena sota el fuet de Manuel Azaña

Comissió Central d'Estudis Nacionalitaris del Bloc Obrer i Camperol

Dintre poc, la classe obrera de la «província» de Girona, tindrà un gran partit polític. El B. O. C. Els 8.000 vots obtinguts són la base.

Del camp, de les fàbriques i dels tallers

D'Anglès

Camarades: Les insidies i les calúmnies circulades durant aquests dies posteriors a les eleccions, ens han obligat a dirigir aquestes quatre ratlles als lectors en particular i a l'opinió pública en general, no com per disculpa, sinó per aclarir certes boires misterioses que s'amaguen darrera la figura del nostre batlle, puix els fets transcorreguts ens ho han demostrat.

El B. O. i C., davant el resultat de les passades eleccions que obtingué les majories sobre tots els altres partits que es presentaven, convidà a tots els obrers, sense distinció de categories, a ingressar a les files de la nostra organització, puix que és l'única que en el transcurs del temps que té d'existència ha demostrat a la classe explotada el seu camí per aconseguir les millores morals i materials pel benestar de tots els treballadors i això ha sabut mal a algun prohò de l'Esquerra, que per cert obtingué en la passada lluita electoral la classificació de quart lloc, i davant d'aquest fet, el nostre amatent batlle li faltà temps per recórrer al Govern Civil de la província a cercar ajut i consell.

De resultes d'aquesta visita sortí el dilluns següent una nota a *El Autonomista* de D. Dario, quelcom denigrant pels treballadors i ciutadans lliures d'aquesta localitat. Després, no content de tot això, el nostre batlle portà també de Girona el ferm propòsit d'«abdicar» del seu càrrec en favor dels majoritaris; i tot això, segons diuen ells, no és altra cosa que les derivacions dels tractats comercials entre comunistes, radicals i A. S. A., però nosaltres, conscients dels nostres actes i considerant-nos majors d'edat, li responem.

Considerem que pel sol fet d'haver-hi a Anglès 339 comunistes queda el poble deshonorat, com opinen certs burgesos i propietaris? Tanta por us fem nosaltres que tingueu d'anar a cert cafè de «Girona» a exclamar-vos dels comunistes? Es per pròpia voluntat o per la dels vostres «amigos» que haveu dimisit? Contesteu el que us plagui, nosaltres us direm que no és nostra la culpa que els cam-

perols de l'A. S. A. els agrades-sin les teories del company Miravitlles.

Sapigueu també, que el resultat de les passades eleccions us taran entendre que la classe obrera d'Anglès és ja prou conscient per saber el que fa i el que li convé i que no es deixarà ja més enredar per candidatures ni partits burgesos; doncs el que ella vol són homes seus i res més que homes seus.

LA JUNTA DEL B. O. I. C.
Anglès, 27-11-32.

Albons

El resultat de l'elecció fou un triomf del B. O. i C.

En les eleccions del dia 20 per constituir el parlament català, el nostre partit de classe, el B. O. i C., ha obtingut arreu de Catalunya una nodrida elecció que ha culminat en la província de Girona, doncs, els tres representants del B. O. i C. obtingueren el tercer lloc de l'escrutini general, passant per damunt d'altres partits burgesos com Acció Catalana, Radicals, Coalició Catòlica, Federals i d'altres.

Els simpatitzans del B. O. i C. d'Albons també anàren a la lluita electoral enfront de tota la xurma reaccionària, cacics, monàrquics, falsos republicans, capellà i tota la clericalla que havien format el front únic votant la candidatura de la Lliga.

Nosaltres, els homes de classe, lluitarem amb ardor i fer-

mesa i propagant als nostres germans d'explotació la candidatura del B. O. i C. que era la que tenien de votar enfront de les demés candidatures burgeses, per ésser aquesta la única que al parlament català podia representar-nos dignament i per ésser els únics defensors del proletariat del camp i de la ciutat.

Lluitarem i vencérem. La candidatura del B. O. i C. va ésser la que assolí major nombre de vots, principalment el camarada Miravitlles, que obtingué 71 vots. No hi valgueren les correïsses del lacai del rei de les mitges, En Camps de Bellcaire, el butxí dels mitgers del Baix Empordà, el qual repartia candidatures als arrendataris pobres d'Albons de la Baronesa de Maldà, que ell n'és el procurador, i recomava que es votés a la candidatura de la Lliga.

Tampoc hi valgueren els sermons polítics que sol fer el capellà dient que els que votessin certa candidatura farien un pecat i es condemnarien. Aquesta certa candidatura no volia pas dir la de la Lliga, que són uns homes justos i sants, que solament viuen la seva vida d'opulència i plaers, de la esclavitut i ignorància en què tenen sotmeses a les classes humils.

Solament es referia aquest bonatxó a la candidatura comunista del B. O. i C., aquesta candidatura que és la defensora dels explotats, dels que treballen per a mantenir els que

no treballen i perquè és l'únic partit polític de classe capàs d'emancipar-nos i rompre les cadenes d'esclavatge i opressió en què ens tenen estacats la burgesia i el clero.

Camperols d'Albons i de les demés encontrades: com més pecats fem de la naturalesa que diu el rector d'Albons, més aviat arribarem a la victòria final del proletariat, en què s'acabarà l'explotació de l'home per l'home i llavors l'infern que ens pinten els vividors de la més terrible de les sectes, serà el nostre cel el dia que tots els explotats units enderroquem el règim capitalista-burgès-clerical que ens endogala.

MIQUEL BARO

Cervià de Ter

Es vergonyós per un poble de mil habitants, que les Escoles Nacionals de nens i de nenes no estiguin dotades de llum elèctrica, doncs a abdues escoles tan sols hi ha instal·lat un llum i encara és el damunt de la taula del Mestre, lo qual fa impossible que els alumnes s'hi puguin veure com fóra natural.

Nosaltres, comunistes del B. O. i C., diem a l'Ajuntament, o a qui sigui pertinent, que doti a dites escoles de l'endllumenat necessari per ésser d'absoluta necessitat. Esperem no haver d'insistir més.

Corresponsal

Després de les eleccions

Agullana és una vila pirenenca que compta amb una munió de treballadors revolucionaris afiliats al B. O. C. Aquests explotats estan perfectament definits.

No així la burgesia agullanenca. Hi ha dos Centres republicans. Un que és del metge A. i vota l'Esquerra quan l'altre, que és el metge B., vota la dreta i viceversa.

En les passades eleccions, un d'aquests Centres —qualsevol, tant-seval — patrocinava l'Esquerra. L'altre, naturalment, apoiava Acció Catalana. Però com que la candidatura d'aquest partit no anava plena, calia omplir els quatre llocs buits amb uns altres candidats. Els monàrquico-republicans Bech Ger-

mans i llur contramestre Esteban van tenir un canvi d'impressions pre-electorals i es digueren: «Completarem la candidatura amb quatre noms de la Lliga? No; prou que ens tenen per monàrquics. — Doncs què, en posarem quatre de l'Esquerra? Tampoc, car això fóra donar força «als altres». — I el Bloc Obrer i Camperol? Menys; prou que avancem.» I van acordar de posar-hi quatre brillants candidats del flamant «partit comunista de Catalunya» (nou de trinca, passat a millor vida l'endemà mateix de l'escrutini, una vegada justificat el sou que roba als obrers russos).

Heus ací com els «comunistes» de lloguer van obtenir quatre o cinc dotzenes de vots a la vila d'Agullana.

I el bo del cas és que l'ex-tinent de la Guàrdia Civil Galan ha cablegrafiat a Moscú dient que «en el Estado de Agullana el triunfo de la revolución es inminente, con el *partido comunista* al frente de las masas...»

**

El dia següent al de les eleccions, un camarada rebé una lletra que, per la simplicitat i entusiasme que conté, no ens volem abstenir de donar-la a conèixer amb el seu prop estil. Diu:

«Port-Bou, 20 del 11 de 1932:

Amigo Mateo salud te deseo en compañía de tu esposa e hijos la nuestra bien.

Mateo estoy con mucha alegría porque en Port-Bou me dicen el comunista, pero con honra, porqué de las hojas que me mandó el bondadoso y justicie-

Redacció

i Administració:

MERCADERS, 13

L'ESPURNA

El primer número de 'L'ESPURNA' de l'any 1933 sortirà notablement millorat. Els preus de subscripció i del número solt seran els mateixos d'ara.

ro Bloque Obrero y Camperol he hecho 18 votos para Jaime Miravittles y con algunas discusiones. Pues el viernes por la noche puse 8 hojas a la estación y cuando se dieron cuenta

Tant a una població com a l'altre hi predominen els anarquistes.

Es simptomàtic, expressivament simptomàtic.

niador, cavalleresc. Es un «hidalgo» quelcom arruinat, amb una certa fantasia per a pronunciar discursos davant dels cabrers i per a lliurar batalles contra els molins de vent.

Sanxo Panza és el jornalero

Un govern petit-burgés, sobretot en aquesta època de crisi general del sistema capitalista, acaba per ésser escombrat del poder d'una manera implacable. Exemples: Hambulisky, a Bulgària; Herriot, el 1905.